

СЬОГОДНІ — ДЕНЬ ПЕРЕМОГИ!

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

НАШЕ

ЖИТТЯ

Газета виходить
з липня 1967 року
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 18 [610]

Середа, 9 травня 1979 року

Ціна 2 коп.

ПАМ'ЯТЬ ПОЛУМ'ЯНИХ ЛІТ

Сирий, пронизливий квітневий ранок. Берлін в гуркоті запеклого бою: повсюди лунають автоматні і кулеметні черги, рвуться снаряди і фаустпатрони. Гітлерівці в своїй передсмертній агонії чинять відчайдушний опір: прострілюється кожна вулиця, кожне перехрестя, дихають вогнем амбразури вікон кам'яних будинків. Але сили ворога танули, виснажувалися на очах. Протистояти рішучому натиску наших військ фашисти вже не могли.

30 квітня. В центрі Берліна ще тривали бої, а над куполом рейхстагу вже гордо замайорів червоний прапор Перемоги. Знадобилося ще півтори доби бойового напруження наших воїнів, щоб битва за рейхстаг підійшла до свого завершального кінця.

Настав довгожданий переможний травень 1945. Величний і неповторний. Перемога дісталася нам нелегко. Знадобилося 1418 днів і ночей, вистражданих, легендарних днів кровопролитних боїв, перш ніж зійшло над Європою сонце великої Перемоги. Головним творцем цієї многотрудної перемоги став радянський народ, що здійснив подвиг, рівного якому ще не знала історія.

Мені довелося пройти з військами тяжкий шлях від стін Сталінграда до фашистського лігва — Берліна, брати участь у звільненні Праги. Багато з пережитого і побаченого забувається, стає далеким, але ніколи не зітрується в пам'яті роки великої битви, неможливо забути тих, хто віч-на-віч зі смертю мужньо виконував свій священний військовий обов'язок, в яких би драматичних ситуаціях не опинявся.

У тяжку годину випробувань для нашої Вітчизни з особливою силою проявилися чудові риси характеру радянської людини: безмежна відданість великій справі лєнінської партії, самовіддана любов до Батьківщини, соціалістичний інтернаціоналізм, безприкладна мужність і стійкість.

Саме ці якості радянської людини яскраво проявилися у Василя Порики, що став Героєм Радянського Союзу, національним героєм Франції.

З Василем Пориком я вперше познайомився в 1940 році на тактичних заняттях, що проводились Харківським піхотним училищем. Переді мною стояв кремезний курсант з білявим чубом, відкритим обличчям, в гімнастерці, що промкнула від поту. Лаконічно відповів на запитання, вважаючи, очевидно, що його сміливі, вправні дії під час марш-кидка з бойовою стрільбою і розв'язання тактичного завдання — це звичайна справа, так вимагає Статут, військовий обов'язок. І він повинен виконувати його з честю.

Весною 1941 року його прийняли кандидатом в члени Комуністичної партії.

Характеристика була гранично короткою: відданий Радянській владі, відмінник навчання, вольовий, мужній...

Незабаром розпочалася війна. Курсанти училища, серед них був і Василь Порик, вступили в бій. Випускники — готові командири у першому ж бою проявили виняткову активність і вірність військовому обов'язку, вони не залишали своїх позицій навіть під загрозою оточення.

У вогні битв доля Василя Порики загубилася. Тільки після війни я довідався, яким був сміливим і мужнім цей офіцер, яку він мав силу волі. Пекуча ненависть до загартників не покидала його в найтяжчих обставинах. Він не тільки не схилив голови у фашистській неволі, але й знайшов у собі силу, щоб очолити підпільну боротьбу проти карателів.

Опинившись на окупованій території Франції, Василь Порик створює тут підпільну організацію з місцевих патріотів і очолює її. Діючи сміливо і рішуче, загін Порики знищив сотні гітлерівців, пустив під укіс понад десяток німецьких ешелонів, підірвав два залізничних мости, спалив багато автомашин.

У 1944 році загін, очолюваний Василем Пориком, здійснив найважливішу операцію — звільняє в'язнів Бомонського концтабору. Тут Василя було смертельно поранено...

Свято оберігають жителі Соломирки (нині село Порик) на Вінниччині все, що пов'язано з іменем мужнього радянського воїна, партизана-підпільника. У колгоспному Палаці культури створено музей його імені. Тут зібрано велику кількість експонатів — документів, фотознімків, особистих речей Василя Порики. Його іменем недавно названо одну з вулиць житлового масиву м. Києва.

У боях за Радянську Батьківщину народжувалися десятки, сотні героїв. Ми пам'ятаємо їх, з ким ділили радість фронтових успіхів і гіркоту невдач, з ким ішли до заповітної Перемоги. Ми пам'ятаємо живих і полеглих у боях, для нас не повинно бути безіменних героїв.

Згадую незвичайно сміливого, невольового, як його називали в армії, дивізійного розвідника старшого сержанта Пшеничка. 1944 рік. Вже тоді його груди прикрашали Золота Зірка Героя і ордени солдатської слави. На бойовому рахунку цього безстрашного розвідника було понад десяток «языків», серед них і фашистський генерал, багато інших подвигів.

Скільки разів він опинявся в небезпечних драматичних ситуаціях, здавалося, смерть неминуча, і дивом залишався живим. Одного разу він не повернувся з нічного пошуку. Виконавши бойове завдання, під покровом ночі Пшеничка пробрався в своє разташування і тут

потрапив у засідку. Зав'язався нерівний бій. Радянський розвідник бився до останнього патрона, поки вистачило сил і загинув як герой. Це була смерть непереможного.

Імена воїнів-героїв лейтенанта Порики, ст. сержанта Пшенички і багатьох інших славних синів і дочок Батьківщини золотом сяють на обелісках ратної доблесті. До них не заростає народна стежка. Герої-воїни завжди з нами, вони живуть в наших серцях.

Пам'ять вогненних літ! Вона зберегла багато імен чудових героїв, їх подвигів, що стали легендою. Важко зараз повірити, що один артилерист зупинив десять ворожих танків. І не тільки зупинив... Так справді було. Ним виявився сержант Акимов, командир протитанкової гармати. Це було на річці Нарев. Йшли вперті бої, гітлерівці чинили запеклий опір, кидалися в розлучені контратаки...

Десять ворожих танків рухалися на нашу батарею, найближче до дороги стояла гармата Акимова. Коли головний танк вийшов на відкриті місцевість, гримнув гарматний постріл і танк спалахнув. Другий снаряд влучив в бронемашину, що замикала колону. Гітлерівці спробували звернути з шосе. Їх вогонь посилювався. З гарматної обслуги залишився живим лише один Акимов, але гармата не замовкла, влучно громилла машини, що скупчилися. Чорні клуби диму оповили колону. Гітлерівці зосередили шквал вогню на радянську гармату, але її постріли продовжували гриміти.

У свої постріли сержант Акимов вклав всю лють, всю свою волю, стиснуту в кулак. Вісім влучних пострілів — сім підбитих і спалених ворожих танків. Дві машини, що вицілилі, повернули назад.

Високе почуття обов'язку, глибоке розуміння того, що ворог не повинен пройти, обов'язок перед своїми товаришами, poleglimи смертю хоробрих, — все це підняло Акимова на подвиг. Радянська людина виявляла сильнішою за ворожу броню. Про подвиги радянських солдат багато написано і розказано. Скільки ще імен безстрашних синів Вітчизни нашої не обнародовано, не названо, скільки фронтових фотографій не розшифровано... Пам'ять вогнених років нікого не повинна забути.

Понад три десятиріччя відділяють нас від Великої Вітчизняної війни. Ціле покоління народилося і виросло під мирним небом. Але ратний подвиг людей, що завоювали славу Перемогу, їх мужність, непохитна вірність обов'язку, любов до Батьківщини, як і раніше, надихають нас, радянських людей, в боротьбі за побудову комунізму.

А. САВИЦЬКИЙ,
підполковник у відставці,
колишній військовий
кореспондент армійської газети.

Такі зустрічі виховують в учнів почуття патріотизму, інтернаціоналізму, готовність до захисту Батьківщини.

П. СТРОКОВА,
вихователька
Калуської школи-інтернату
для глухих.
Івано-Франківська обл.

Отбужевали злые ураганы, В сраженьях пронеслись наши года.	★ ★ ★	друг друга понимаем, Сплотила нас отвага грозных лет. Мы боевую дружбу сохраняем,
Теперь нас называют «ветераны», К нам юность не вернется никогда.		Как пулю пробитый партбилет! Над сердцем молодым не властны годы,
Но наша кровь Судьба большое счастье нам дала — Ведь это наша юность В смертельной схватке Себя И в праздник Немного нас осталось Но как огня Мы — Родины Хоть молодым И дата «сорок первый — На нашем сердце Мы и без слов		горит, не угасая, Им не достигнуть нашей высоты, Но косят нас сраженья и походы — Окопов холод, жгучие бинты... Шумят леса, играют океаны, В спасенном мире всем привольно жить, А наш удел, солдаты-ветераны, Осколки в теле и в душе носятся. Расцвет родной страны мы видеть рады, Спасибо за почет и ордена. Но прочный мир — нам высшая награда, Ведь нам известна вся его цена! Сергей АБАЗИН. м. Березівка, Одеська обл.

Наближали, як могли...

Однею з найяскравіших сторінок історії є закінчення Великої Вітчизняної війни. Ніколи не зітруться в нашої пам'яті роки важкої битви і День Перемоги, який ми наближали всіма силами.

Я пам'ятаю цей день, теплий і весняний, коли диктор по радіо повідомив про закінчення війни. Всі народи Радянського Союзу і визволеної Європи тріумфували. На багатолюдних мітингах виступаючи прославляли героїзм воїнів Радянської Армії, трудівників ти-ту, всього нашого народу, який вніс вирішальний вклад у розгром фашистської Німеччини.

Ми, представники старшого покоління, колишні фронтовики, які

перенесли всі жахи війни, розрухи і злигодні, звертаємось до молодшого покоління: пам'ятайте і шануйте тих, хто відстояв честь і незалежність нашої Батьківщини, знайте і пам'ятайте про День Перемоги, який повернув нам щастя, радісне життя. Своєю наполегливою, самовідданою працею зміцнюйте могутність рідної Вітчизни, яка є прапоромосцем миру у всьому світі.

Хай завжди над нами буде чисте небо, хай завжди буде мир на землі!

А. ЖОГОВ,
учасник Великої Вітчизняної
війни.
Сумська обл.

НА ПЕРЕД ОДНІ СВЯТА

Традиційними стали зустрічі учнів Калуської школи-інтернату з ветеранами Великої Вітчизняної війни. Напередодні Дня Перемоги до нас завітав Герой Радянського Союзу Б. П. Сапунков.

У святкову прибраному залі зібрались школярі. Б. С. Сапунков

розповів дітям про бої, у яких він брав участь, про те, як високо оцінила Батьківщина і уряд відвагу й мужність радянських воїнів.

Після виступу Сапункова учні школи-інтернату показали концерт. У його програмі були вірші, танці, інсценівки.

ВАГОМИЙ ВНЕСОК

За підсумками соціалістичного змагання 1978 року по винахідництву і раціоналізаторству Одеське виробниче об'єднання «Електрик» вийшло одним з переможців серед колективів підприємств Товариства.

У зв'язку з цим редакція попросила головного інженера об'єднання В. Я. Кучера більш докладно розповісти про організацію та раціоналізаторський рух на підприємстві. Нижче пропонуємо увазі читачів його статтю.

На нашому об'єднанні «Електрик» торік було впроваджено 26 раціоналізаторських пропозицій з річним економічним ефектом 31,58 тисячі карбованців. В розрахунок на 100 чоловік працюючих це становить 3,3 рацпропозиції і 3,82 тисячі карбованців. Зокрема, впроваджено 7 удосконалень, спрямованих на поліпшення якості виробленої продукції, економічний ефект від яких становить 3,35 тисячі карбованців.

Творчість раціоналізаторів сприяла підвищенню продуктивності праці і культури виробництва, дальшому вдосконаленню технології виробництва, зменшенню частки ручної праці. У зобов'язання цехів і відділів були включені пункти по раціоналізації, виконання яких впливало на оцінку роботи підрозділів в цілому.

Протягом року з інженерно-технічними працівниками і робітниками проводилася робота по роз'ясненню значення раціоналізаторського руху, було організовано конкурс на звання «Кращий цех по раціоналізації» і «Кращий раціоналізатор об'єднання». На підприємстві було складено перелік тем по раціоналізації, в якому висвітлено так звані «вузькі» місця виробництва. По зазначених в переліку темах членам Всесоюзного товариства винахідників і раціоналізаторів давали кваліфіковані консультації, була організована група сприяння раціоналізації.

Учасники технічної творчості об'єднання можуть одержати консультації у головного інженера, начальника технічного відділу, інженера бюро раціоналізаторів і ви-

нахідників та інших спеціалістів. Для цього визначено певний час. Раціоналізаторські пропозиції, які надходять на розгляд, оперативно оформляються, розробляються і впроваджуються у виробництво згідно із стандартом підприємства «Порядок проходження заявки на раціоналізаторську пропозицію, строки її розгляду і оформлення», розробленим на основі «Положення про відкриття, винаходи і раціоналізаторські пропозиції».

Прикладом кращих раціоналізаторських пропозицій може бути комбінований штамп, котрий сумістив три операції: насічку, виробку і пукльовку, які раніше виконувались окремо. Автор цього вдосконалення — слюсар-наладчик В. Н. Дубовицький. Підвищення якості виробів вдалося досягти завдяки впровадженню електротермошафи для попереднього підігріву таблеток із преспорошка, підвищена вологість якого призводила до здуття і браку. Цю новинку запропонували електрик П. Н. Павлов, майстер М. І. Красноштейн і технолог Г. І. Власова. Економічний ефект від впровадження цієї пропозиції становить 2146 карбованців.

Кращим раціоналізатором по об'єднанню за минулий рік визна-

но електрика заготівельного цеху П. Н. Павлова. У виробництві впроваджено чотири його пропозиції із загальним економічним ефектом 12,34 тисячі карбованців. Його досягнення були широко рекомандовані.

Постановою президії ЦП УТОГ, Українського комітету профспілки робітників місцевої промисловості і комунально-побутових підприємств та Української республіканської ради Всесоюзного товариства винахідників і раціоналізаторів Одеське виробниче об'єднання «Електрик» визнане переможцем серед підприємств металообробної галузі. Об'єднання відзначено грамотою і грошовою премією.

Раціоналізатори, крім винагород, які нараховуються з економії, одержаної від впровадження рацпропозицій, були премійовані грошовими преміями із суми премії, одержаної об'єднанням.

В даний час у нас проводиться робота по дальшому розвитку і вдосконаленню раціоналізаторського руху, результати якого матимуть значний позитивний вплив на виробничу діяльність колективу підприємства.

В. КУЧЕР,
головний інженер Одеського
виробничого об'єднання
«Електрик».

Ніна Сергіївна Горевалова — ударник комуністичної праці Жданівського філіалу ДВО «Електромагніт». Як і всі передовики виробництва, вона дала слово виконати особисту п'ятирічку до 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна. Про високий темп робітничі свідчать показники — виробіток норми сягає 140 процентів.

На знімку: Н. С. Горевалова.
Фото П. МІНДЕЛЯ.

ПРАВОФЛАНГОВІ П'ЯТИРІЧКИ

ОДНА З БАГАТЬОХ

Колектив дільниці складання електромагнітів одним із перших включився в соціалістичне змагання за дострокове виконання завдань десятої п'ятирічки. Всі робітники працюють під девізом: «З кожного зразкового робочого місця починається дільниця, цех, підприємство, район, місто ефективної праці, високої культури виробництва і зразкового громадського порядку».

Сьогодні можна з впевненістю сказати, що дільниця із взятим соціалістичним зобов'язанням справилася. Тут склався згуртований колектив трудівників, у яких слова не розходяться з ділом. Вони сумлінно виконують поставлені перед ними завдання.

Пліч-о-пліч працюють на дільниці глухі і чуочі. Дружба, взаємодопомога, одностайність, глибоке розуміння важливості дальшого підвищення ефективності виробництва і якості продукції відчувається на всіх операціях складання електромагнітів. Всі, без винятку, ретельно дотримуються належного порядку і чистоти на робочих місцях. Висока культура виробництва, зразковий стан технологічного обладнання — турбота кожного робітника.

В бесіді начальник цеху К. М. Балабодько підкреслив, що хороша робота дільниці, стабільне виконання місяць у місяць техніко-

економічних завдань забезпечується всіма трудівниками дільниці і особливо маяками виробництва. Вони є ініціаторами всіх хороших починань.

Подивіться, як працює Тетяна Маршалова і вам стане ясно, в чому секрет відмінної роботи дільниці.

Слюсар-складальник електромагнітів Тетяна Маршалова дійсно знатна на підприємстві робітниця. Вона в повному розумінні слова зачинатель ударної праці на дільниці. Її поведінка на роботі і в побуті — взірць для товаришів. Її працелюбність, чесність, доброзичливість, чуйність, принциповість знають всі. Не випадково вона є членом профгрупи дільниці, ініціатором такої організації виробництва, де б кожний робітник міг обслуговувати кілька верстатів. І довела це на ділі. На потоці складання вузлів електромагнітів Тетяна Маршалова виконує чотири операції на чотирьох пресах: запресовування ярма якоря, запресовування якоря та пробивання і проколуювання отворів у шоках електромагніту. При цьому жодного разу не було перебоїв у роботі. Навпаки, змінні завдання вона виконує на 125—130 процентів.

Успіх досягається, в першу чергу, завдяки високій продуктивності праці, раціональному використанню робочого часу, продуманій

організації виконання всіх видів робіт на кожній технологічній операції, утримання в належному стані верстатів, підвищення вимогливості на виробництві до себе і до тих, від кого залежить безперебійна і якісна робота.

Коли б кожен так уболівав за виробництво, як Тетяна, — говорить начальник цеху, — не було б перебоїв у випуску продукції з непередбачених причин.

Так, трудиться Тетяна Маршалова відмінно. Вона переможець соціалістичного змагання в 1978 році, ударник комуністичної праці.

Передовики виробництва не зупиняються на досягнутому. Тетяна зобов'язалась і виконала піврічне завдання до 22 квітня 1979 року, а особистий виробничий план десятої п'ятирічки намітила завершити до 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна.

Але не тільки трудові якості передової робітничі притягують до себе увагу. Тетяна справедлива до оточуючих, ввічлива, скромна, готова в будь-яку хвилину прийти на допомогу.

Одне слово, Тетяна Маршалова — справжня радянська робітниця, яка спрямовує свій погляд у майбутнє. І таких трудівників у механоскладальному цеху десятки.

О. ГРОМОВ,
інженер з НОП
Харківського УВП-1.

Кращою шліфувальницею Ровенського учбового виробничого підприємства Ганна Клімівна Покотило стала не відразу. Крок за кроком досвідчені робітники вели її стежками майстерності до вершини визнання. Повсякчас бути попереду, не пасувати перед труднощами зобов'язувало ще й високе звання члена ВЛКСМ. Ганна Клімівна оволоділа спеціальністю шліфувальниці. Кожна деталь, що потрапляє до її рук, виходить із дзеркально відполірованою поверхнею.

Кожний трудовий день вносить свіжий струмінь в життя Г. К. Покотило. Вчора виконання норми становило 130 процентів, а сьогодні, дивись, сягнуло до 135. Ударник комуністичної праці Ганна Клімівна Покотило прагне завершити перше півріччя і четвертий рік десятої п'ятирічки в цілому вагомими результатами. Це їй під силу.

На знімку: Г. К. Покотило.

Фото М. ЙОСИПЕНКА.

Колектив Вінницького УВП взяв непоганий старт у четвертому році десятої п'ятирічки. Про це свідчать підсумки першого кварталу. План по реалізації продукції виконано на 102,7 процента, замовники отримали надпланової продукції на 15 тисяч карбованців. Показник валової продукції — 100,8 процента, тобто при плані 622 тисячі карбованців підприємство виготовило виробів на 627 тисячі карбованців. Перевиконано також завдання по випуску білизни на тисячу більше, ніж заплановано. Варто зазначити також, що протягом першого кварталу підприємство не отримало жодної рекламачі на якість виробів.

Ці успіхи — результат ритмічної роботи. По-перше, підприємство достроково виконало план 1978 року. По-друге, у республіканському громадському огляді резервів виробництва вінниччани посіли одне з призових місць. Тобто, з приємністю їм наснагою і трудовим настроєм вони розпочали прийдешній рік.

Про витоки цього творчого піднесення, виступаючи на третьому пленумі облвідділу УТОГ, розповіла директор підприємства Г. П. Громова. Мова йшла про ідейно-виховну роботу у світлі рішень листопадового (1978 р.) Пленуму ЦК КПРС. Саме на цьому й ак-

ІДЕОЛОГІЧНІ РОБОТИ — КОМПЛЕКСНИЙ ПІДХІД

КОЛИ ВИХОВУЮТЬ ВМІЛО

центувала свій виступ Галина Пилипівна.

На підприємстві при плануванні виховної та ідеологічної роботи, — а план цей єдиний для партійної, профспілкової, комсомольської і первинної організації УТОГ, — враховується необхідність виховання у людей ідейної переконаності і політичної свідомості, почуття радянського патріотизму і пролетарського інтернаціоналізму, комуністичного ставлення до праці і соціалістичної власності. План, як бачимо, обширний, але його забезпечення, втілення в життя досягається спільними зусиллями всієї громадськості підприємства. Щомісяця на УВП проводяться партійні, профспілкові і комсомольські збори.

Первинна організація УТОГ свої засідання проводить разом з місцевим профспілкою. Результат більш дійовий, як засвідчує практика. На зборах обговорюються актуальні питання з життя підприємства. Тут робітники тримають звіт перед колективом про виконання доручень. Двічі на місяць (в червоних кутках підприємства і гуртожитку), проводяться лекції. Упродовж багатьох років на УВП

працює школа основ марксизму-ленінізму, яку очолює комуніст, інженер-нормувальник УВП І. С. Шапеев. Окрім цього, діють комсомольсько-молодіжні гуртки, які ведуть пропагандисти С. М. Кочуров і А. С. Кучерявий, три школи комуністичної праці, де пропагандисти інженерно-технічні працівники Н. Р. Панькова, Л. А. Кулик і директор підприємства Г. П. Громова.

З січня нинішнього року за пропозицією райкому партії у школі комуністичної праці організовано захист робітниками своїх соціалістичних зобов'язань. Це нововведення зацікавило слухачів. Робітники звітвали про виконання соціальних зобов'язань за 1978 рік, розповідали, на чому базуються трудові накреслення на нинішній. На «відмінно» склала залік закрійниця Н. Добрянська. І не дивно: трирічний план п'ятирічки вона зобов'язалася виконати до Дня Конституції СРСР, а рапортувала про взятий рубіж 22 квітня. Успішно справилася майстриня і з планом чотирьох років.

Одними з перших вінниччани підтримали почин ростовчан — працювати без відстаючих! Щоденні

підсумки виконання норм виробітку дають можливість враховувати внесок кожного виробничника, вчасно виявляти відстаючих, допомагати ліквідувати заборгованість. Постійна увага до товаришів, взаємодопомога — один із аспектів виховної роботи. Цій меті служать і святкові збори, на яких переможцям змагання вручають перехідний Червоний прапор, вимпели, грамоти. Це не просто ритуал, а гласність перемоги. Варто зазначити, що в умовах змагання мають місце і такі пункти, як відвідування робітниками вечірньої школи. Можна собі уявити, як почуває себе прогульник, з вини якого колектив залишився без заслуженої премії.

Усна агітація, проведення політінформації — одна із живих форм зв'язку з масами. Партійне бюро доручило цю роботу кращим з кращих — бригадирам Н. Нагірній, Н. Босій, В. Мазур, В. Швець, В. Крикливий та іншим. Вони двічі на тиждень знайомлять виробничників з подіями у світі, нашій країні. Доброю традицією стало святкувати пам'ятні події з життя робітників підприємства. Робіт-

никам, котрим виповнилося п'ятдесят, п'ятдесят п'ять і шістдесят років, в урочистій обстановці вручають пам'ятні сувеніри, нагороди. Надовго запам'ятається молодим виробничникам посвята в робітники.

Екскурсії, багатоденні подорожі в міста-герої за участю передовиків виробництва — теж виховний фактор. Адже пугівку до Ленінграда, Риги чи Вільнюса за ніщо не дадуть, її потрібно заслужити. У загальному комплексі заходів по ідеологічній роботі велику роль відіграє і гуртожиток УВП. З приходом нового вихователя тут стало цікавіше. Чимало бажаючих збирають традиційні вечори молоді господарки: дівчата вчаться смачно готувати страви, елегантно сервірувати святковий стіл.

У роботі підприємства ще побутують деякі недоліки. Скажімо, минулого року з УВП звільнилося багато робітників, у тому числі й глухих. Наочна агітація не всюди відповідає вимогам часу. Але це поодинокі випадки. В цілому ідеологічно-виховна робота на УВП — на належному рівні. Тут розуміють, що від неї залежить настрої людей, чітка робота колективу, а, отже, і випуск високоякісної продукції.

М. НИРОВ,
м. Вінниця.

З НАРОСТАЮЧИМИ ТЕМПАМИ

Колектив Брестського УВП на-рошує темпи в боротьбі за достро-кове виконання плану четвертого року п'ятирічки. В першому квар-талі понад завдання реалізовано продукції на 20 тисяч карбован-ців.

— Трудове суперництво, — го-ворить голова місцевого комітету профспілки Ольга Семенівна Чер-них, — проходить під девізом: «Продуктивність — висока, якість — відмінна». Робітники-від-рядники змагаються на основі осо-бистих планів підвищення продук-тивності праці, які доводяться на кожен місяць. Адміністрація і ко-мітет профспілки справляють пов-сякденний вплив на хід змагання, своєчасно виявляють передовиків, підтягують до їх рівня відстаючих.

На підприємстві підтримано і поширено патріотичну ініціативу ростовчан: «Працювати без відста-ючих!». У всіх виробничих колек-тивах створена атмосфера високої вимогливості і відповідальності за загальні успіхи. У повній мірі ви-користовується виховна і мобілі-зуюча сила соціалістичного зма-гання. Особлива увага приділяєть-ся пропаганді досвіду передовиків.

Достроково виконали особисті п'ятирічні плани швачки Світлана Олександрівна Козел, Ольга Ан-тонівна Скрипник, Марія Бори-сівна Рахуба. Передові робітничі нагороджені знаками «Ударник десятиї п'ятирічки» і пам'ятними подарунками.

Постійно добивається високих кількісних і якісних показників ко-лектив бригади Олени Павливни Фолімонової. Всі швачки-моторист-ки взяли соціалістичні зобов'язан-ня і успішно ведуть боротьбу за виконання п'ятирічного плану до 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна. Їх ініціативу підтри-мав кожний третій робітник під-приємства.

Добре організовано соціалістич-не змагання у зміні майстра Марії

Олександрівни Военкової. Разом з профгрупоргом Людмилою Олек-сандрівною Єрохіною вона кожен п'ятиденку підводить підсумки тру-дового суперництва при широкій гласності. Тут організовано шеф-ство передових робітників над тими, хто відчуває певні труднощі у ви-конанні взятих соціалістичних зо-бов'язань. В результаті зміна М. О. Военкової працює без від-стаючих.

Адміністрація і місцевий комітет профспілки приділяють велику ува-гу організації і керівництву соціалі-стичним змаганням за підвищення якості товарів народного вжитку. На підприємстві організовано рух робітників за одержання права пе-реходу на самоконтроль і працю-вати з особистим клеймом. Його підсумки будуть підводитись че-рез кожне півріччя.

Постійно розширюється асортимент і підвищується якість про-дукції. Останнім часом освоєно ви-робництво чоловічих і школярських сорочок.

Підприємство у четвертому році п'ятирічки працює без рекламаций. Багато уваги приділяється роботі по збільшенню випуску продукції за рахунок підвищення продуктив-ності праці і ефективного викорис-тання виробничих фондів і резер-вів виробництва.

Місцевий комітет профспілки на своїх засіданнях регулярно заслу-ховує керівних спеціалістів, майс-тів і профгрупоргів про їх роботу по вдосконаленню соціалістичного змагання, підвищенню його ефек-тивності.

Все це допомагає колективу Брестського УВП місяць у місяць успішно виконувати соціалістичні зобов'язання, збільшувати вироб-ництво і підвищувати якість про-дукції.

І. МАЛАШУК,
член комісії Брестської
обласної ради профспілок
по роботі серед глухих.

Сумлінно трудиться на Сімферопольському УВП ударниця ко-муністичної праці швачка-мотористка Марія Ананіївна Лисенко. Змінні завдання вона виконує на 135 процентів. Передова робітни-ця навчає своїй професії комсомолку Наталію Черниш.

На знімку: (зліва направо) М. А. Лисенко і Н. Черниш.

Фото Й. МІНДЕЛЯ.

ЧЛЕН ПРАВЛІННЯ

Є такий вираз: душу вкладає в роботу. Мені пошастило побачити, як проявляється ця риса у Василя Кіндратовича Погребняка — чле-на УТОГ, столяра Велико-Ново-селківського комбінату комуналь-них підприємств Донецької області.

В кожному русі його рук відчу-вається захопленість, з якою ви-конують лише улюблену роботу. Спостерігаючи за виразом облич-чя і м'яким світлом примружених очей, я подумки порівнював його з художником, що втілює на по-лотні свої почуття, народжені в глибині душі.

Про таких, як Василь Погреб-няк, кажуть: людина із золотими руками. Він ішов до цього усе жи-ття, кожен день, з того часу, як роз-почався відлік його трудових буд-нів.

— Кожна людина повинна бути на своєму місці, — часто повторює Василь Кіндратович ці мудрі сло-ва.

В. КРУГЛЯК.

Коли розповідають про людей праці, іноді доводиться чути: свій професійний почерк, своя манера роботи. Говорять це з великою по-вагою, віддаючи данину високій професійній майстерності.

Прийшовши на комбінат, По-гребняк уважно придивлявся до роботи вже визнаних майстрів сво-єї справи.

Впевненість, віра у свої сили прийшла не скоро. Але в колекти-ві вже помічалось його всезростаю-че вміння і столяра ставили за приклад. Погребняка нагороджено багатьма грамотами, йому присво-єно звання «Майстер — золоті ру-ки».

Залишився позаду робочий день, можна б і відпочити, але у По-гребняка ще чимало турбот. Він — член правління Велико-Новоселків-ського міжрайвідділу Товариства, член Ради клубу. Там також потрі-біна його слухна порада, добре слово.

ДОБЛЕСТЬ РАТНА І ТРУДОВА

Ветерани залишаються

В СТРОЮ

Бій був тяжкий... На один взвод Гильова наступало 12 гітлерівських танків. Дві гармати проти такої кількості танків — сили нерівні. Але будь-що треба було відбити цю атаку, встояти. Петро Ілліч дав наказ: підпустити ворожі тан-ки поближче. В напрузі задерев'я-ніли руки.

І ось, коли ворожі танки набли-зились, відкрили гармати, за ни-ми — кулемети. Спочатку спалах-нув один, потім другий, третій танк. «Ура!» почулося з усіх бо-ків. Решта танків повернули назад.

Ще не догоріли ворожі машини, не пройшло нервово напруження, коли з бойовим успіхом воїнів при-вітав начальник полівідділу. Цього ж дня він вручив П. І. Гильо-ву партійний квиток. А через кіль-ка днів Петра Ілліча представили до нагороди. На його груди за-сяяв орден Червоної Зірки.

Скільки можна було б розпо-вісти про цю мужню людину, про його відвагу! Він два рази був тяжко поранений, лікувався у шпиталях. А коли відчув, що зно-ву може стати в стрій, йшов у бій.

Від нього ніколи не почуєш скарг-и. Петро Ілліч кожного зрозуміє і в скрутну хвилину допоможе.

Давно міг би Гильов піти на за-служений відпочинок, але підпол-ковник запасу продовжує працю-вати. Він очолює цивільну оборо-ну Миколаївського учбово-вироб-ничого підприємства. Постійно зай-мається вихованням молоді, пере-дає їй свій досвід, знання. Його одностайно обрали головою місце-вого комітету профспілки.

Батьківщина високо оцінила мужність П. І. Гильова, проявлену на фронтах Великої Вітчизняної війни. На День Перемоги Петро Ілліч одягає ордени Червоної Зір-ки, Олександра Невського, Вітчиз-няної війни III ступеня, медалі.

А якби нагороджували за сердечну теплоту, душевну красу, то до нагород Гильова приєдна-лись би ще кілька.

Хочеться у день цього великого свята Перемоги привітати Петра Ілліча Гильова, побажати йому щастя, здоров'я.

Т. ГОРОДНИЧА,
перекладач Миколаївського
обласного будинку культури.

Велика Вітчизняна...

Нещодавно у кінотеатрах Кри-вого Рогу почав демонструватися двадцятисерійний фільм «Велика Вітчизняна...» Учні школи-інтерна-ту для глухих дітей до його пере-гляду готувалися заздалегідь. Про-вінну вони знають з уроків історії, книг, розповідей учасників Вели-кої Вітчизняної війни, фільмів. Але ця кінострічка — особлива. Сила її в документальності. Вона правдиво відтворює ті події.

...22 червня 1941 року. Ранок того далекого недільного дня при-ніс на нашу землю велике горе. Стелється туман, в якому майже неможливо розгледіти дула воро-жих гармат. Вони ось-ось обрушать вогонь на мирні міста і села моєї Вітчизни. Біль шпигонує у серце, коли пролунали перші постріли, що

вилізли в повітря, випалили в наші землі, які муки і знущання витри-мали наші жінки, діти, старі! Щоб усім серцем це відчувти, тре-ба самому побачити руїни Бреста і кожного з бійців цього безсмерт-ного гарнізону, котрі не годину, не дві, а десятки днів утримували фортецю.

Радянський солдат з перших днів війни вірив у перемогу. Йо-го можна було вбити, взяти в по-лон. Але віру вбити неможливо.

Я, учасник війни, пригадую сол-датів 1941 року. Як героїчно вони стримували натиск ворога. Мало хто з них дійшов до Берліна. Та я впевнений, не було б їх — не бу-

Зенітник

Добре знають у селі Донцівка Новопсковського району, що на Ворошиловградщині, учасника Ве-ликої Вітчизняної війни, члена на-шого Товариства Дмитра Іванови-ча Кобелева. В суворі роки випро-бування він став на захист Бать-ківщини. Відмінний стрілець зе-нітної артилерії малого калібру, він підбив немало німецьких літа-ків.

За звільнення Севська, Чернів-ців, Києва, Орла, за форсування Одера йому оголошено подяку. Дмитра Івановича Кобелева наго-роджено медалями «За відвагу», «За перемогу над Німеччиною 1941—1945 рр.».

Ще й нині нагадують про себе фронтів рани. Але не сидить до-ма Кобелев. Відразу по війні став трактористом. Після втрати слуху у 1948 році працював конюхом. І нині, зовсім посивілий чоловік, пе-ребуваючи на заслуженому відпо-чинку, допомагає колгоспові. За звичкою рано встає і прямує в по-ле. Любить дивитися, як проростає зерно, як зацвітає колгоспний сад. І радісно йому від того, що над кращою мирне блакитне небо, яке завойовував і він.

Л. ДЕВИЦЬКА,
заст. голови первинної
організації УТОГ,
Новопсковського району.
Ворошиловградська обл.

ло б і цього радісного травневого Дня Перемоги.

Батьківщина свято шанує пам'ять тих, хто не повернувся з війни. Свідченням тому є пам'ят-ники, обеліски, живі квіти на мо-гилах, іменами героїв названі ву-лиці і площі.

Нехай же правда про минулу війну послужить для людей ще однією пересторогою проти крива-вих планів імперіалістів.

...Не приховуючи сліз, виходили із залу старшокласники, незви-чайно припинила малеча. Вони не пережили тієї жахливої війни. Але пам'ятають про неї всі радянські люди. Знати про неї — обов'язок кожного.

К. ГОФ,
вчитель Криворізької
школи-інтернату
для глухих дітей.
Дніпропетровська обл.

У компактних групах

НОВИЙ ЗАРЯД ЕНЕРГІЇ

Керівництво Київського заво-ду верстатів-автоматів імені О. М. Горького на прохання чле-нів нашого Товариства, що тут працюють, виділило приміщен-ня для червоного кутка. Первин-на організація УТОГ спільно з інструктором-перекладачем Людмилою Григорівною Прима-ченко оформили наочну агіта-цію, придбали меблі, організу-вали пересувну бібліотеку, ви-пускають стінну газету. Тепер у глухих робітників є місце, де вони можуть зібратися, прово-дити політико-виховну і куль-турно-масову роботу.

Днями у червоному кутку від-булись загальні збори членів УТОГ, які відкрила голова пер-винної організації Ніна Пан-ченко. На них було розглянуто питання про підведення підсум-ків роботи за перший квартал 1979 року, організацію відпочин-ку і оздоровлення робітників та їх дітей.

З інформацією про підсумки роботи у першому кварталі ви-ступив член завкому, голова ко-місії по роботі серед глухих ро-бітників і службовців Василь Миколайович Цибенко. Він де-тально розповів присутнім про виконання заводом виробничої програми, зупинився на недолі-ках, які ще треба усунути. Се-ред кращих робітників підпри-ємства з числа глухих В. М. Ци-бенко назвав свердловальників Віктора Івановича Головка, Ва-

силя Михайловича Чупіту, елек-тромонтажників Едуарда Агапе-совича Хачикяна, Юрія Григо-ровича Зайченка та інших. Член завкому не називав глухих, які погано працюють тому, що у ко-лективі заводу верстатів-авто-матів таких немає. Всі члени УТОГ сумлінно трудяться і включилися у соціалістичне змагання за дострокове ви-конання завдань п'ятирічки.

Обговорюючи питання про ор-ганізацію відпочинку і оздоров-лення робітників та їх дітей, присутні заслухали повідомлен-ня про наявність путівок у за-клади оздоровлення. Було запро-поновано до послуг робітників заводську базу відпочинку, що на Дніпрі, та піонерські табори для дітей.

По-діловому обговорюючи пи-тання на зборах, члени нашого Товариства краще зрозуміли свій обов'язок і відповідальність перед колективом. Збори викли-кали приплив енергії, бажання сумлінно працювати утвердити свою особистість. Тому з вели-ким піднесенням члени УТОГ заводу верстатів-автоматів імені О. М. Горького прийняли поста-нову, у якій намітили гідно працювати відзначити 110-у річни-цю з дня народження В. І. Ле-ніна і успішно виконати зав-дання десятиї п'ятирічки.

С. ГУБКІН,
голова Київського
міськвідділу УТОГ.

Добротою промениться обличчя Лідії Густавівни Куликової, швей ательє мод, що в місті Лутугіно Ворошиловградської області. Вже багато років вона одягає в до-бротні плаття, костюми, сорочки жи-телів міста. За ударну працю — й шана. Л. Г. Куликова нагород-жена ювілейною медаллю до 100 річчя з дня народження В. І. Ле-ніна.

На знімку: Л. Г. Куликова.
Фото І. ЩЕРБАНОКА.

У вільний час трудівники Снаківського учбово-виробничого підприємства збираються у залі для глядачів, що при гуртожитку. Тут систематично проводяться вечори, концерти, лекції, демонструються кінофільми.

Дуже люблять мешканці гуртожитку, коли виступають учасники художньої самодіяльності Галина Бібик, Любов Киваліна, Валентина Филипова.

Дівчата щиро полюбили хореографічне мистецтво і весь свій вільний час присвячують заняттям у танцювальному гуртку.

На знімку: (зліва направо) Галина Бібик, Любов Киваліна, Валентина Филипова перед виходом на сцену.

Фото Й. МІНЬКА.

Оповідання СЕЛО ВИРУЄ КВІТОМ

Прокіп працює навколівши. Щепить коло самісінької землі яблуні. Гарантія — приймуться. Позаторішній рік навчив. Як взялася спека, до жнив ані краплі не крапнуло з неба. Так поморщило живці, засушило. Тільки на Заячих Криничках добре прийнялися.

В його руках маленький складний ніжик, наостроений до бруска. Голитися можна. Після пилочки зачищає зрізи: скоріше буде затягтися рана. Тоді кладе лезо нижче здорової бруньки на живчику, навскіс відрізує те, що вже причорніло. При цьому згадує кулеметника Хабібуліна. Три рази в шпигаті відрізували ногу, аж поки хірург не влучив точно границю мертвого від живого, тоді й зупинилася гангрена, пішло на поправку.

Ясеневою щепкою Прокіп відокремлює камбій і швидко тече туди окорений кінчик живчика, замахує глиною і зав'язує личням. Дереву теж болять. Не скаже. А може й каже, стогне — мови не знаємо.

Прокіп складає в кошик нехитрий свій інвентар: пилочку, балабушок глини, живці...

Він прямує пагорбком, де квітують суніці. Ступає так обережно, аби не розтолочити квіточку. Здається, ступає між дитячі голівки. Знайомі місця. Якось щепив за тою глудиною. В парасолі високої сосни застукотів дятел. «І ліс має свого лікаря», — подумав і почав нишпорити у кишенях за крихтами хліба. Він завжди посипає пеньки. Птаство зіркає — знайде.

За сосняком починається молодий дубняк. Прокіп завертає на просіку — замаулює до Заячих Криничок навідатися, ще позаторік понащеплював там снігового кальвію. Прийшов під осінь подивитись — так гарно поприймались, попускали пагінчики. Все ж кілька було відчахнутих. Як ішла до водопою худоба — пошкодила. Тоді ж загремпллював осокою. Торік таку дали поросль.

Вдаліні закувала зошуля. Над головою скрикнула івола й одразу ж залопотіла крильми. В старих вільхах затуркотіла горлиця.

Прокіп йшов подумки, милуючись перегуком лісового птаства, що нагадувало йому далеке дитин-

ство. Покійна мати дуже любила ліс. Знала кожне дерево, травичку, від чого помічний корінець, ягода, корина, квітка. Завжди брала з собою до лісу малого Прокіпа. Розказувала про дерева, як про живі істоти. Заліта нанесе того лісу до другої хати, всю зиму такі пахощі різнотрав'я! Хлопчик по запаху знав, де лежать корінці валер'яни, де безсмертник, ромензілля, туя, любисток...

Взимку раз по раз гупали двері — люди йшли до Маланки за ліками. Не пам'ятає, щоб мати коли хворіла, кашляла, лікувалася. Тільки завше пила чай, заварений м'ятою, пагінцями малини та липовим цвітом.

Одного разу, під осінь, коли саме калина бралася рум'янцем, каже: «Піду трохи до свого ровесника, а то чогось неможеться». Та й пішла до дуба, що розкошував в кінці городу. Дід посадив у той день, як мати вродилася, такий дубище вигнався, розкреслався. Не копали під ним, травиця росла, а поміж нею мати щовесни насаджували то чебрецю, то конвалії, то рясту — латочка лісу була на городі.

Вже тато прийшов з ярмарку та й питається: «Де це мама бариться?». Коли ми до дуба — мати спить собі, розкинувшись на травиці. Так уже й не прокинулася. Як провадили до цвинтаря, все село товпилося, вулиця не вміщала. А дівчата стелили перед труною всяким листом та квітом до рогу.

От і березняк над Карповим проваллям. Колись тут малим просвердлив у березі дірочку, аби соку подудлити. Ото мати відчитувала. Прокіп звернувся до провалля. Пахне вільгістю і перепрілим листям. Стежка в'юнко збігає до калінових заростей, за якими починаються Заячі Кринички. Прокіп поминає кілька кушів глоду і в подиві зупиняється. Не може місця визнати — таке звелось різнотрав'я. Тут же-таки росли його щепи.

Нишпорить по зарослях, якась занадто рихла земля: горбки, ви́ямки. Але вже все поросло жовтцем, жаб'ячою ожиною. Певне, хтось повикопував щепки. Може, яка вдовича, то хай кристатяться на городі. Сорти зимові, нехай діт-

ки ласують. Для того й щепить у лісі, на нічийному.

Пригадалось, як мати одного разу принесла взимку від дядька Каленя, що жив у курені за старим зрубом, повнісіньку торбу жовтих, як молодий віск, яблук, червоні кетяги калини. Наче літечка принесла до хати, соловейка, сонечка.

Ще тоді, малим, задумав собі: «Як виросту, понасаджую...».

А тепер при цій згадці серце щемом береться. Перед очі стає Порфирів Іванко. До війни так щиро дружили. Збиралися вступати в Гуменне, на садівників вчитись, колгосп планував тоді всі крутосхили обіч річки Сільниці закласти садами. Вже було посіяли плодую шкільку, пощепили. Та не судилося. Небо хмарами війни заволоклося.

Того літа пішли на фронт. Повік не забудеться, як за Гориславцями, після запеклого бою, присіли до котелка юшки поїсти. Хабібулін приніс. Любив чоловік послужити. За двоє гін повзком на животі до кухні, по відкритій місцевості, що фріцями прострілюється.

— Бачив, Іване, одне терміття з Кяхновських садів залишилося. — Після війни нові посадимо, та такі сорти виведемо, — каже Іванко. — Повір мені, навіть тут сниться наша рідна Ковалівка генген понад Сільницею уся в білому, рожевому квіті.

В цей час як вгараздить в наш окіп. Наче й не було Іванка на білому світі.

Коли витягали мене з-під землі санітари, наче крізь сон ввижалося: солдати вибрикували шматки тіла, руки, ноги...

Іванку, Іванку! Поглянув би тепер на рідну Ковалівку! Крутосхили, як ті шахівниці, навсесбч ряди яблунь роздощаються. Кожен саджанець пропущено через його пальці-обрубки. І Тетянки — Іванкової старшої сестри доньки. Ото любить плекати дерево.

Прокопові вперше спадає на думку, щоб і калини насадити обіч річки. Наче б сонця прибавилось.

— Іванку, Іванку, — дивиться Прокіп у далечинь небокраю. Тихо.

А село піниться квітом.

Микола ДОРОШ.

НА ШКІЛЬНОМУ МЕРИДІАНІ

Урочистий збір

В день народження В. І. Леніна учні третього класу Новомиргородської школи-інтернату для глухих дітей стали піонерами. Урочистий збір, присвячений цій важливій події, відбувся не в школі, а на шахті «Новомиргородська». З третьокласниками до будівельників приїхали завуч школи В. П. Олійник, класний керівник С. Г. Прокопеч, вихователі Б. С. Кучієва і Д. М. Зименко, старша піонервожата Г. П. Жевагіна, секретар комсомольської організації школи І. Прокопенко та інші.

Жовтенята третього класу вишуквалися в шеренгу. До залу внесли прапори підприємства і піонерської дружини імені Зої Космоде-

м'янської. Голова Ради загону Оля Піскова здає рапорт про готовність жовтенят до вступу в піонери. Голова Ради дружини Тома Кузьменко відкриває святковий збір. Жовтенята дають урочисту обіцянку. Шахтарі М. А. Артеменко та Є. О. Муравіцький пов'язують дітям піонерські галстуки. Заступник секретаря комсомольської організації шахтобуду Н. В. Кібарова вручила кожному третьокласникові подарунки, вона ж замінила жовтеняцький прапор на піонерський.

Секретар парторганізації шахтобудівельників Л. Г. Еспур, звертаючись до піонерів, сказав:

— Ви дали урочисту обіцянку перед піонерським і шахтарським знаменами. Цей день залишиться у вашій пам'яті на все життя. Будьте гідними помічниками комсомолу!

Леонід Гаврилович вручив дітям на згадку шахтарську каску, а піонери подарували шахтарям композицію «Радянський воїн на варті миру», виготовлену чеканкою по металу.

Урочистий збір закінчився концертом. Учні молодших класів разом із старшокласниками декламували вірші, показували пантоміму, спортивні вправи.

Потім будівельники і піонери посадили на території підприємства кілька декоративних дерев.

М. СУХОВ.

Кіровоградська обл.

АТЕСТАЦІЯ ТВОРЧИХ КОЛЕКТИВІВ

МОЛОДЦІ

Три народні самодіяльні танцювальні ансамблі з п'яти, що є у нашому Товаристві, підтвердили своє почесне звання. Це «Кримчанка» з Сімферополя, «Славутич» із Запоріжжя, «Донецькі зорі» з Донецька.

Ансамблі «Каблучок» Ворошиловградського будинку культури та «Блакитна стрічка» Київського палацу культури імені А. В. Луначарського будуть атестуватися восени.

Про те, що екзамени на звання Народний ансамблі склали успішно, свідчать висловлювання авторитетних членів республіканської атестаційної комісії.

Після виступу «Кримчанки» художній керівник Кіровоградського заслуженого народного ансамблю танцю «Ятрань», народний артист УРСР Анатолій Михайлович Кривохижа та балетмейстер державного заслуженого українського народного хору імені Григорія Верьовки, заслужений артист УРСР Анатолій Васильович Супрунов та інші одноставно висловили думку: «Те, що ми побачили тут, на сцені Сімферопольського будинку культури, — це здорово! Здорово, що нечуючі з великим бажанням прагнуть пізнати таке складне мистецтво, як хореографія. Важко уявити скільки сил, енергії, бажання і вміння вкладено керівниками ансамблю та учасни-

ками, щоб створити танці. З власного досвіду ми знаємо, скільки треба докласти праці для кожного. У нашій ансамблі ми добираємо людей підготовлених і здібних, з винятковим слухом, а тут — танцюють люди, позбавлені головно. Здається неможливим, щоб глухі виконали такі танці, як «Кримчанка», «Ну, постривай», «Чеська полька», «Комі-перм'ятський танець «Дівочий хоровод» та балетні. А танцюють!».

На адресу народних самодіяльних ансамблів танцю «Славутич» та «Донецькі зорі» також сказано багато теплих слів. Балетмейстер, старший викладач Київського культосвітнього училища І. Карпович, заслужений артист УРСР, викладач Київського інституту культури А. Колосок, редактор республіканського Будинку художньої самодіяльності профспілок УРСР Л. Озадовська, методист республіканського Будинку самодіяльної творчості трудящих УРСР Ю. Захаров, заслужений діяч мистецтв УРСР Н. Трегубов, балетмейстер А. Сучак та інші залишили на програмах концертів свої відгуки про велике враження від виступів колективів, щиро привітали їх з підтвердженням звання і побажали творчих успіхів.

В. ЖУКОВА.
ст. методист по хореографії
кабінету клубної роботи УТОГ.

ПОКЛИКАННЯ — БІБЛІОТЕКАР

Ще маленькою дівчинкою вона дуже любила читати казки, уважно слухала все, що їй розповідали. Мабуть, оця захопленість книгою з дитинства й підказала їй шлях до професії бібліотекаря.

Вперше Людмила Федорівна Гвоздок переступила поріг бібліотеки 12 років тому. Було це в старому, дуже незручному Будинку культури, де за бібліотеку служила маленька кімната. 130 читачів і біля трьох тисяч книжок — от і все, чим можна було похвалитися.

Коли збудували новий Будинок культури, під бібліотеку виділили добротне приміщення. Встановили нові стелажі і тепер читачі мають змогу вільно підходити і вибирати книги. Нині — 260 читачів по-

стійно відвідують бібліотеку, книжковий фонд якої зріс до 7500 екземплярів.

Серед відвідувачів є й діти. Особливо привертає їхню увагу тематична виставка, присвячена Міжнародному року дитини «Що читають ваші діти?».

Цікаво проходять тут читачські конференції, бібліографічні огляди, бесіди, диспути.

Праця Людмили Федорівни не пропадає даремно. Все більше і більше людей з вадами слуху у вільний час заходять до бібліотеки, щоб взяти участь у заході, вибрати хорошу книгу.

І. АЛЬТШУЛЕР,
шліфувальник
заводу «Фізприлад».

м. Дніпропетровськ.

НАШІ ПОРАДИ Полівітамінний куш

Серед лікарських рослин останнім часом великий інтерес викликає обліпиха. Її справедливо називають полівітамінною культурою, бо в ягодах обліпихи налічується близько десяти вітамінів. Але у вирощуванні її є свої особливості, які треба враховувати тим, хто хоче посадити обліпиху.

Передусім слід пам'ятати, що обліпиха — рослина дводомна, тобто у неї жіночі квіти знаходяться на одній рослині, а чоловічі — на іншій. Оптимальне їх співвідношення на плантації: чоловічих повинно бути в три — чотири рази менше, ніж жіночих.

Для обліпихи вибирають освітлені місця. Краще вона росте на понижених місцях, де багато волого, на піщаних і гравійних ґрунтах. Підходять для неї і торф'яні ґрунти, в які потрібно додавати пісок та вапно. За хімічним складом ґрунти повинні бути близькі до нейтральних. Розмножується обліпиха насінням і відсаджуванням, вона добре живцюється.

Є три види обліпихи: жовта, оранжева і червона. У жовтої, як правило, ягоди кислі. Солодкі і кисло-солодкі ягоди має переважно червона й оранжева обліпиха.

ТЕПЛО ДУШІ — ЛЮДЯМ

Половину свого життя Григорій Єфремович Кравченко працює в нашому Товаристві, десять років — в Уманському міжрайвідділі УТОГ. Спершу був художнім керівником у клубі, а тепер — директор.

Григорій Єфремович — хороший організатор, чуйний товариш. За сумлінну роботу його неодноразово нагороджували грамотами. А минулого року, коли наш культзаклад вийшов переможцем в соцзмаганні на Черкащині, Григорію Єфремовичу вручили знак переможця соцзмагання 1978 р.

Тепло своєї душі віддає Г. С. Кравченко людям.

Г. АНДРІЄНКО.

Наступний номер «Нашого життя» вийде 19 травня ц. р.

Редактор П. БУЛАТОВ

Без слів.

Мал. Г. ЩИГОДСЬКОГО.